

Medlem (Bajer), der er en saa udpræget Demokrat, vil gjøre disse Ræve til en privilegeret Stand. Menneftene skal det jo være forbudt at skyde og dræbe Hare, men Rævene skulle have det Privilegium at kunne gjøre det frit i samme Lidsrum, som det er Menneftene forbudt, og det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen synderlig Grund til at stemme for det ærede Medlems Forflag.

Indenrigsministeren (Steel): § 1, saaledes som den foreligger fra de ærede Forslagsstilleres Side, kan jeg ganske tiltræde. De Bemærkninger, der ere gjorte med Hensyn til, at der maa gjøres Forandringer i Paragrafen, naar man vil spise Urugle i Kjøbenhavn — andre Stæder tror jeg ikke, at der kan være Tale om — skal jeg ikke komme videre end paa, der vil jo blive sørget for denne Sag af de ærede Forslagsstillere til 3die Behandling. Der er ganske vist nogen Forskjel, hvad Salget angaar af Urugle og de Fugle, som ere nævnte i det Vndringsforflag, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgtreds (Brig), men man kommer vel nok ud over den Vanskelighed at fastsætte Regler, hvorefter det maa kunne gjøres til Pligt for dem, som forhandle Urugle i Kjøbenhavn, at godtgjøre paa betryggende Maade, at de ere indførte fra Sverrig eller Norge. Det Vndringsforflag, som er stillet af de to ærede Medlemmer under Nr. 2, kan jeg ikke tilraade det høie Thing at vedtage. Det medfører den Forandring, at man paa et tidligere Tidspunkt, end i Forslaget foreslaaet skal kunne fnde Hare. Jeg er enig med de ærede Forslagsstillere deri, at September Maaned er en overordentlig farlig Maaned for Hare, dels fordi der endnu er drægtige Hare, men navnlig fordi der er en stor Mængde yngre Hare, som ikke forstaa at hytte sig for de den 12te September med stor Lyft og af Sagtglæde berusede omkring sværmende Selstaber. Naar den første Sagtglæde er forbi, og man kommer længere hen i Oktober Maaned, tror jeg, at de yngre Dyr ere mindre udsatte for Faren, end de ville være lige efter den 12 September, og den Grund, som den ærede Forslagsstiller ansøgte, forekommer mig ikke overordentlig vigtig, thi naar der er fastsat en Bestemmelse om, at der ikke maa skydes Hare, faae de Vaagjældende virkelig at tæmme deres Sagtlyst og holde sig Loven efterrettelig eller, hvis de ikke gjøre det, finde sig i at betale de Bøder, der ere fastsatte for Overtrædelsen. Jeg er som sagt enig med de ærede Forslagsstillere deri, at naar Fredningen af Hare skal være praktisk, maa man frede dem til den 1ste Oktober; videre vil jeg ikke tilraade at gaa, lige som jeg ogsaa maa være tilbøielig til at tro, at den strenge Bestemmelse om rent at afholde sig fra at skyde Algerhøns i et Lidsrum af tre Aar, vilde være at

gaa vel vidt. Jeg mener, at den Bestemmelse, som er foreslaaet i Lovforslaget, maa anses for at være nogenlunde tilstrækkelig, i ethvert Tilfælde mener jeg, at man bør afvente Resultatet deraf. Jeg har heller ikke forstaaet den ærede Ordsvører for Forslagsstillerne saaledes, at han agter at stille Vndringsforflag i den Retning, hvortil han er bleven tilskyndet. — Vndringsforlaget under Nr. 3 anser jeg besvaret ved, hvad jeg har udtalt med Hensyn til Vndringsforlaget under Nr. 2. Med Hensyn til Forslaget om Rævenes Beskyttelse kan jeg ikke Andet end fuldstændig tiltræde den Mening, at det virker i modsat Retning af den, Loven gaar ud paa, idet Ræven er en overordentlig farlig Fjende for de Dyr, man søger at beskytte ved Loven. Det at yde Rævene Beskyttelse vil, i det Mindste efter min Erfaring, være ikke blot at true Algerhøns og Hare, men ogsaa tamme Høns, Faar, Lam og Gæs. Man kan allerede nu se, at Rævene paa sine Stæder ere saa talrige, at de angribe Lam, og der føres meget stærke Klager over deres Nærgaaenhed. Træffer man paa en Rævegrav, kan man være vis paa at finde Brudstykker af Lam og Hare, saavel som af tamme og vilde Høns. Jeg tror, at det vilde bevise en ikke ringe Uilfredshed ikke blot mellem Jægere, men ogsaa mellem fredelige Folk, som ønske Beskyttelse for deres tamme Dyr, hvis man gjorde et Forsøg paa at forøge Rævenes Antal. Dette er min Opfattelse af Spørgsmaalet om Rævenes Fredning, og jeg vil ikke finde nogen stor Trøst i Vedtagelsen af det andet Punktum i det ærede Medlems Forflag, hvorved der skulde gives Indenrigsministeren Bemyndigelse til at undtage visse Hebe- og Klitegn samt lignende skovløse Egne. Det vilde heller ikke være saa ganske let at træffe Grændserne derfor. Jeg tror derfor, at det vil være i høi Grad ønskeligt om dette Forflag blev forkastet, og jeg vil henstille til det ærede Medlem, om han ikke, efter hvad der er fremsagt fra forskjellige Sider, kunde finde sig foranlediget til at tage det tilbage. — De ærede Forslagsstilleres Affattelse af § 2 har jeg Intet at erindre imod, ligesaa lidt om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgtreds (Brig) stillede Vndringsforflag under Nr. 9. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lidsbestemmelserne for Salget af Wildt holder jeg paa nogenlunde indskrænkende Lidsbestemmelser, saa at jeg i den Henseende ogsaa tiltræder Forslagsstillerens Forflag. Det er selvfølgelig netop Perioden hen mod den Tid, da Sagtiden udløber, som er farligst for Wildtet. Fredningstidens Begyndelse er jo netop det Tidspunkt, der bliver farligst for Wildtet. Fredningstiden tager en væsentlig Del af sin Virkning, naar man vil forlænge Fristen til at forhandle Wildtet, efterat Fredningstiden er begyndt. — Forslaget under Nr. 11 kan jeg ikke stemme for; derimod er jeg enig i, at Vndringsforlaget under Nr. 12 indeholder en Forbedring,